

Arrest

nr. 300 606 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 31 december 2006.

1.2. Verzoeker dient op 16 december 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 14 januari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, A.K., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je werd geboren in het dorp Qalatai in het district Kuz Kunar in de Afghaanse provincie Nangarhar. Als kind volgde jij één jaar les in de madrassa. Later verkocht je samen met jouw vader groenten.

Jouw paternale neven, I., M.N. en H., werken al zolang jij je herinnert voor het Amerikaanse leger in Afghanistan bij de luchthaven van Kabul. Hun vader, jouw paternale oom A., was leidinggevende van alle maleks in jouw dorp en was verantwoordelijk voor verschillende projecten zoals bruggen bouwen. Daarnaast werkte hij in het kader van een solidariteitsproject en ook samen met Noorwegen. Het gezin van jouw paternale oom en jouw gezin woonden samen in één huis in Qalatak.

Twee dagen voor de machtsovername verdween jouw paternale oom. Volgens geruchten in het dorp werd hij ontvoerd door de taliban. Bij de machtsovername belden jouw paternale neven om met de hele familie naar de luchthaven in Kabul te komen zodat iedereen het land kon verlaten. Eenmaal daar mochten alleen personen met de correcte papieren de luchthaven binnen. Jouw paternale neven vertrokken met hun gezin, maar jouw gezin moest terug naar huis gaan. Eenmaal in Qalatak verveelde jij je omdat alle kinderen waren vertrokken, waarop je naar je zus in Charkalak ging, op zes minuten fietsen van Qalatak. De volgende ochtend kwam jouw vader jullie waarschuwen dat de taliban naar jouw huis was gekomen om te vragen naar jou en jouw neven. Jouw neven regelde diezelfde dag jouw vertrek uit Afghanistan.

Jij verliet Afghanistan in augustus 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië en andere onbekende plaatsen verder via Italië en Frankrijk naar België waar jij op 14 december 2021 aankwam. Jij diende een verzoek in om internationale bescherming op 16 december 2021.

Sinds jouw vertrek komen de taliban elke dag langs om naar jou te vragen.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming leg je volgende kopieën neer: de taskara van jouw vader; negen werkdocumenten van H., drie documenten van M. en zes documenten van I.; zeven familiefoto's en een Belgisch schoolattest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft een persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jouw voogd en advocaat verwezen daarnaast ook naar jouw beperkte informatie omwille van je leeftijd en gebrek aan scholing, en de eventuele moeilijkheden voor het persoonlijk onderhoud daardoor (NPO, p.29). Er werd je aan het begin, doorheen en op het einde van het interview gevraagd of je de tolk en de vragen goed begrepen had, wat je telkens beaamde. Ook je interview bij de DVZ was goed verlopen, zo gaf je aan (NPO, p.3, 25, 29). Verder gaf jij nergens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enige problemen in dat verband aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jij geen identiteitsdocumenten hebt neergelegd waardoor jouw identiteit niet kan worden nagegaan. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Er kan verwacht worden dat je had kunnen weten jouw identiteit te moeten staven met documenten, zeker gezien je daar bij aanvang van de procedure op gewezen was, en je bovendien wordt bijgestaan door een voogd en een advocaat en je er wél in slaagde identiteitsdocumenten van jouw vader en paternale neven neer te leggen (zie groene documentenmap).

Dat jij bovendien inconsistent bent over de redenen waarom jij niet in staat bent identiteitsdocumenten neer te leggen zet jouw oprechtheid verder op losse schroeven. Zo beweerde jij op de fiche die je bij de DVZ invulde als niet-begeleide minderjarige vreemdeling jouw taskara te hebben achtergelaten in Afghanistan. In jouw verklaringen nadien op de DVZ zou jij je taskara dan weer onderweg verloren zijn (zie Fiche MENA, dd.16.12.2021, p.4; Verklaring DVZ, dd.23.06.2022, pt.26). Op het persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaal jij dat jouw taskara op een onbekende plaats verloren ging (NPO, p.4). Jij voegt hieraan toe dat jij nooit eerder verklaarde dat jouw taskara nog in Afghanistan zou liggen (NPO, p.4). Wat er ook van zij, jij hebt op geen enkele manier geprobeerd enige identiteitsdocumenten hier te verkrijgen. Dat jij dit zelfs niet jouw familie gevraagd hebt is bovendien maar weinig ernstig te noemen (NPO, p.14).

Dat jij geen éénduidige verklaringen aflegde over jouw naam, en je vermoedelijk ouder bent dan jij beweert, brengt jouw oprechtheid nog verder aan het wankelen. Zo blijkt dat jij in Roemenië 'M.K.' opgaf als jouw naam ondanks het feit dat jij op het persoonlijk onderhoud aangaf nooit een andere naam gebruikt te hebben (zie Dublin documenten in het administratief dossier; NPO, p.3). Daarbovenop beweerde jij bij aankomst (dd.16.12.2021) dat jij op dat moment vijftien jaar oud was. Na leeftijdsanalyse blijkt dat jij op 13 januari 2022 een leeftijd had van ongeveer 18 jaar met een standaarddeviatie van 2,1 jaar (zie beslissing Dienst Voogdij; zie blauwe map). Het heeft er dus alle schijn van weg dat jij de Belgische overheidsinstanties doelbewust trachtte te misleiden.

Jij slaagt er daarbovenop wél in verschillende documenten neer te leggen van jouw vader en paternale neven. Er dient hierbij evenwel opgemerkt te worden dat het louter kopieën betreffen waar jij slechts beperkte kennis over hebt (NPO, p.14-17). Jij kan verder op geen enkele manier staven dat dit werkelijk jouw familieleden zijn door het uitblijven van jouw identiteitsdocumenten of andere documenten waaruit jullie familieband kan blijken. Jij legt immers slechts één foto neer waarop jij als kind met twee paternale neven te zien bent (NPO, p.17). Uit deze foto kan niet afgeleid worden dat het om jou gaat, noch dat het jouw paternale neven betreffen. Een foto is dan ook geen sluitend bewijs om een familieband aan te tonen.

Het ontbreken van jouw identiteitsdocumenten, jouw gebrekkige verklaringen over jouw identiteit(sdocumenten) en het ontbreken van documenten die jouw band met jouw paternale neven aantonen houden initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van jouw asielaanvraag, daar je de Belgische asieldiensten geen duidelijk zicht geeft op wie jij bent, noch op je familiebanden.

Wat er ook van zij, er kan verder geen geloof gehecht worden aan jouw bewering een vrees te moeten koesteren voor de taliban omwille van de werkzaamheden van jouw beweerde paternale oom en jouw beweerde paternale neven. Dit omwille van talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen jouw verklaringen.

Uit de beschikbare informatie

(https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en [https:// europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022](https://europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022)) blijkt dat bepaalde personen die

behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij beweert dat jouw paternale neven het land ontvluchtten uit angst voor de taliban omwille van hun werkzaamheden bij de voormalige overheid (NPO, p.19). Daarbovenop werd jouw paternale oom ontvoerd door de taliban ongeveer twee dagen voor de machtsovername (NPO, p.6, 12). Omtrent de ontvoering van jouw oom merkt het CGVS op dat dit niet meer is dan een blote bewering waarbij jij je louter baseert op geruchten uit het dorp. Geruchten die nota bene foutief blijken, gezien ze alsook beweerden dat jouw paternale neven werden gedood, quod non (NPO, p.21, 22). Jij hebt voorts geen enkel idee wat er verder gebeurde (NPO, p.21). Wat er ook van zij, rekening houdende met de documenten en beschikbare informatie kan er gesteld worden dat de potentiële problematische situatie van jouw (beweerde) oom en neven plausibel is.

Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Meer zelfs, uit de beschikbare informatie blijkt dat indien de overheidsmedewerkers, jouw oom en neven, verdwenen of vertrokken zijn (NPO, p.4, 6) de taliban in principe en strikt genomen geen reden heeft om hun familieleden te viseren.

Jouw verklaringen ondersteunen bovenstaande bevindingen verder. Jij haalt immers verder **geen geloofwaardige vervolgingsfeiten** aan ten aanzien van jezelf of jouw familie. Jij beweert dan wel dat de taliban achter jou aan zouden zitten omdat jij samenwoonde met jouw neven en jij hen hielp ontsnappen. Hier kan echter geen geloof aan gehecht worden omwille van onderstaande redenen.

Primo leg jij weinig aannemelijke verklaringen af over het vertrek van jouw familie naar de luchthaven van Kabul. Zo vertrokken jullie met heel jullie familie (jouw gezin en alle gezinnen van jouw paternale neven én een chauffeur) met minibusjes naar Kabul wanneer de macht werd overgenomen door de taliban (NPO, p.22). Dat jullie er net na de machtsovername in slaagden met enkele minibusjes tot in Kabul te geraken en daarbij probleemloos meerdere controleposten van de taliban wisten te passeren is al opmerkelijk. Temeer gezien je beweert dat jullie zelfs geen plan hadden. Met de simpele leugen dat jullie naar een begrafenis gingen geraakten jullie tot aan de luchthaven, een leugen waar jullie nota bene verder niet over hadden nagedacht in het geval de taliban zouden doorvragen (NPO, p.22, p.23). Dat de taliban zich op zulke makkelijke manier laten misleiden doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Secundo dient er, zelfs indien het CGVS bovenstaande bewering toch zou volgen, alsnog gesteld te worden dat hieruit geen specifieke vrees voor jou voort zou vloeien. Als jij immers de logica volgt dat jij een target vormt voor de taliban omdat jij jouw neven naar Kabul bracht en ze bij jullie in huis woonden, zouden immers al jouw familieleden hierdoor een doelwit vormen voor de taliban, hetgeen geenszins blijkt uit jouw verklaringen (NPO, p.19, 20). Dat jij als enige van jouw gezin gezocht wordt door de taliban doet verder afbreuk aan jouw geloofwaardigheid. Dat jouw vader ziek is, is geen afdoende verklaring waarom hij geen problemen ondervindt door de taliban. De taliban lieten het immers niet na hem al eens te slagen (NPO, p.24). Daarbij is zijn ziekte niet meer dan een blote bewering waarbij jij niet kan concretiseren wat hij precies heeft. Meer zelfs, je slaagt er niet eens in symptomen of de ziekte simpelweg te beschrijven. Verder dan 'hij is ziek' kom jij niet, hetgeen verder jouw geloofwaardigheid verder ondermijnt (NPO, p.8).

Tertio merkt het CGVS op dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet blijkt uit de houding van de taliban. De taliban kwamen immers slechts één keer voor jouw vertrek naar jouw huis, op een moment waarop jij toevallig niet thuis was. Jij was immers enkele uren na de machtsovername verveeld omdat alle kinderen vertrokken waren waardoor jij op dat moment bij jouw zus was in Charkalak. Opvallend overigens, gezien jij sinds de vermissing van jouw oom eigenlijk niet naar buiten mocht (NPO, p.4, 24). Hierdoor heb jij slechts gebrekkige informatie over dit bezoek over de eerste keer dat de taliban jou trachtte te zoeken (NPO, p.25). Dat jij geen verdere informatie hebt ingewonnen bij jouw familie is opnieuw bevreemdend. Indien de taliban het werkelijk op jou gemunt hadden, zouden ze het niet nalaten jouw huis en die van jouw familieleden grondig te doorzoeken, quod non. Jij verbleef immers probleemloos bij jouw zus op amper zes minuten fietsen.

Jouw vrees blijkt evenmin uit incidenten die zich hebben voorgedaan **sinds jouw vertrek** uit Afghanistan. Zo rept je met geen woord over incidenten sinds jouw vertrek op de fiche die je bij de DVZ als minderjarige invulde, noch op de vragenlijst van het CGVS die je eveneens bij de DVZ liet invullen (zie Fiche MENA; Vragenlijst CGVS). Op het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweer jij daarnaast dat jouw familie jou

daar geen enkele informatie geeft (NPO, p.27). Dat jij zonder informatie hierover te ontvangen dan ook beweert dat de taliban elke dag sinds jouw vertrek zouden langskomen raakt dan ook kant noch wal (NPO, p.27). Zeker gezien jouw verdere verklaringen hieromtrent alle richtingen uitgaan. Zo zouden vijf, zes of zeven maanden eerder de taliban een auto en kalasnikov opgeëist hebben van jouw familie (NPO, p.27), later beweer je dat ze die spullen in beslag namen toen ze voor het laatst naar jouw huis kwamen (NPO, p.27), echter beweer je nadien weer dat ze elke dag zouden langskomen (NPO, p.28). Dat jouw familie jou überhaupt geen informatie zou geven over jouw eigen vervolgingsproblemen in Afghanistan is weinig aannemelijk. Dat jij lukraak beweert dat de taliban elke dag zouden komen zoeken om jouw relaas aan te dikken is dan ook niet ernstig te nemen.

Wat er ook van zij, jouw familie verblijft tot op heden in Qalatak en ze stellen het daar goed (NPO, p.12). Deze vaststellingen ondergraven finaal jouw vrees ten aanzien van de taliban in Afghanistan.

De door jou neergelegde **documenten** – met name de identiteitsdocumenten en documenten van jouw paternale neven – zijn daarbij niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie om te buigen. Verder zijn taskara's hoogstens een begin van bewijs van de identiteit en nationaliteit van de drager. Daarbovenop kan aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde toegekend te worden gezien deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt.

Ten slotte wat betreft jouw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt jij u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot minstens 14-jarige leeftijd (maar wellicht eerder tot 17-jarige leeftijd; zie hierboven) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij woonde daarbij heel jouw leven in het district Qalatak, waar jouw familie nog tot op heden verblijft, waardoor niet kan worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij deze zich niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien heb je nog contact met je familie daar en beschik je er over een netwerk. Dat je hier ten slotte school loopt, zoals onder andere blijkt uit je verklaringen en het document dat je neerlegde, is lovenswaardig maar vermag geenszins bovenstaande appreciatie om te buigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel een schending aan van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen, volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker van mening is dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding, zoals deels al supra uiteengezet, leidende tot een gebrekkige motivering Dat verzoeker m.n. het volgende verweten wordt:

Twijfels omtrent verzoekers identiteit

Het CGVS in een eerste weigeringsmotief van oordeel blijkt te zijn dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst, en dit om diverse redenen;

Ten eerste maakt men een punt van het feit dat hij zijn taskara niet heeft kunnen voorleggen, en dit om reden die verzoeker uiteengezet heeft: hij is deze onderweg verloren maar weet niet precies meer waar; Indien hij eerder heeft verklaard dat deze in Afghanistan was achtergebleven, dan zal hij toen van mening zijn geweest dat hij hem nog vóór het oversteken van de grens kwijt was; hierin hoeft geen tegenspraak te zitten;

Indien voorts het CGVS meent verzoekers leeftijd hoger te moeten inschatten dan hij zelf zegt, dan dient daarvan ook bewijs voor te liggen: dit is niet zwart op wit het geval; dan mag dit ook niet meegenomen worden in de beoordeling van het dossier; Over de andere naam die in Roemenië zou zijn gebezigd, werd verzoeker niet ondervraagd op het CGVS, zodat over dit element ook geen uitleg gegeven is kunnen worden;

Ongeloofwaardig relaas inzake het viseren van verzoeker vanwege de Taliban

Als tweede weigeringselement verwijst het CGVS naar het vermeend ongeloofwaardig verhaal dat verzoeker heeft opgehangen m.b.t. zijn persoonlijke Problemen met de Taliban; Men insinueert dat verzoeker dit zou gefantaseerd hebben, nu er diverse lacunes, tegenstrijdigheden en vaagheden zouden inzitten;

Feit is wel dat het CGVS het uitgangspunt in dit dossier, m.n. het gegeven dat de neven van verzoeker onder de Amerikanen (en samen met hen) actie voerden tegen de Taliban, plausibel vindt;

Verzoeker heeft dit ook degelijk gedocumenteerd, en dit gegeven is niet betwistbaar;

Opvallend is wel dat het CGVS verder niet erg diep ingaat op hun precieze rol, zoals deze door verzoeker nochtans werd beschreven: ze namen deel aan erg verregaande (en misschien discutabele) acties, bv. "huizen binnenvallen en die mensen dood te schieten"; Of nog: "Ze gingen achter de Taliban aan om hun plaatsen binnen te vallen en wie ze tegenkwamen doodden ze" (blz. 10 verhoor;

Het mag duidelijk zijn dat dit geen acties van koorknapen waren, maar moordraids die er bij de Taliban allicht zwaar hebben ingehakt, reden ook allicht waarom deze neven zonder problemen doortocht kregen naar de USA;

In proportie met deze acties zal het meer voor de hand liggende zijn geweest dat hun familie gevisieerd werd en wordt uit wraak;

Het CGVS staat op geen enkele wijze stil bij de ernst en de omvang van de acties van verzoekers neven; hierover dient mogelijk bijkomend onderzoek door het CGVS te gebeuren;

Men besluit dan ook veel te gemakkelijk tot het standpunt dat verzoeker als familielid niet kan aantonen zomaar zonder meer Problemen vanwege de Taliban te ondervinden;

Ter ondersteuning van dat standpunt stelt men ten eerste dat de verklaringen over de reisweg onaannemelijk waren, nu zij deze checkpoint niet hadden kunnen passeren; evenwel heeft verzoeker

uitgelegd met welke smoes dit gebeurde; uit piëteit liet men hen blijkbaar ongemoeid, maar het aspect van de chaos op de wegen was zeker ook een element om rekening mee te houden;
Men ziet niet in waarom deze uitleg a priori geen steek zou houden;
Voorts stelt men dat het geen hout snijdt dat verzoeker als enige wordt gevisieerd, hoewel zijn vader er ook nog is;
Feit is dat zijn vader ernstig ziek is, bedlegerig, en niet meer functioneert als gezinshoofd; verzoeker staat daar als oudste zoon in de vuurlijn; men weet dat men het gezin harder treft door verzoeker op te sporen;
Het is juist dat de ziekte van vader een "blote bewering" is: verzoeker heeft dienaangaande geen medisch attest;
Men heeft hem ook niet exact gezegd wat vader heeft, mocht men dit ginds al precies weten: hij is niet meer mobiel, ernstig verdikt en moet het bed houden;
Ten derde neemt men verzoeker op de korrel waar het gaat over de precieze dreigementen van de Taliban, hoe vaak deze werden geuit en op welke wijze;
Verzoek is hierover zeer eerlijk: hij heeft op dit punt geen informatie uit de eerste hand, m.n. eigen waarnemingen. Hij heeft alles van horen zeggen, en die info loopt vaak uiteen, reden waarom ook zijn verklaringen uiteen lopen;
Hij was niet thuis toen ze de eerste keer kwamen, en ook over de bezoeken nadien krijgt hij maar mondjesmaat informatie van zijn ouders, omdat men hem wil sparen en niet te fel wil opzadelen met schuldgevoelens daarover; dit is eigen aan een dynamiek ouders-kind;
O.m. door ondergetekende werd vaak verzocht aan verzoeker om de nodige informatie te vragen aan zijn ouders tijdens een telefonisch contact, maar daarop werd evasief gereageerd door het thuisfront om verzoeker te sparen;
Uiteraard heeft zulks houding van zijn ouders hem niet vooruit geholpen;
Hetzelfde geldt voor de geruchtenmolen omtrent zijn oom: verzoeker concludeert op basis van geruchten dat die werd ontvoerd of gedood, maar heeft geen eigen info hierover;
Zulks mag men hem absoluut niet ten kwade duiden, gezien zijn leeftijd van 15 jaar en het feit dat alles boven zijn hoofd gebeurde;
Verzoeker verdient, wat zij relaas betreft, het voordeel van de twijfel;
Ten onrechte wordt zijn volledige relaas van de tafel geveegd, met alle gevolgen van dien ook voor de inschatting van het probleem in het licht van art. 44/4 VV;
Al deze beschouwingen in acht genomen, heeft het CGVS onvoldoende naar recht gemotiveerd, en faalt het in zijn materiële motiveringsverplichting;
Het middel is ernstig;

Schending van de Conventie van Genève

Het CGVS had i.h.k.v. de door verzoeker ingeroepen feiten, aan hem de status van vluchteling dienen toe te kennen, mocht er correcte toepassing zijn gemaakt van de Conventie van Genève;
Verzoeker heeft immers duidelijk gewag gemaakt van een ernstig probleem, m.n. een vervolging door actoren die destijds geen, maar vandaag de dag wel deel uitmaken van het staatsapparaat;
Het spreekt voor zich dat bij terugkeer de Taliban verzoeker onder handen zal nemen, nu hij gevlucht was en in een westers land verbleef; hij zal alsnog worden gedood of ingelijfd, dan wel andere sancties ondergaan, mocht men hem definitief niet meer vertrouwen;
Voorts blijven natuurlijk zijn banden bestaan met zijn neven, die wel succesvol gevlucht zijn, en van wie de Taliban weet dat zij verregaande acties hebben ondernomen tegen hun leden, toen de Amerikanen er nog de plak zwaaiden;
Alleszins ziet hij niet in hoe hij weer zorgeloos naar huis zou kunnen gaan en daar een leven zou kunnen uitbouwen;
Verzoeker wordt als gezinshoofd aanzien, reden waarom men specifiek hem viseert en niet zijn vader of de andere gezinsleden;
De door verzoeker ingeroepen asielmotieven zijn niet van alle geloofwaardigheid ontbloot en dienen derhalve als gedegen fundering voor toepassing van de Conventie van Genève;
Er werd dus onjuiste interpretatie en bijgevolg toepassing gemaakt van de Conventie van Genève;

Schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, m.n. de subsidiaire bescherming

Verzoeker dient ter zake te preciseren of hij het subsidiaire beschermingsstatuut ex. Art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, van kracht sedert 10.10.2006, ondergeschikt inroept;
Verzoeker meent, voor zover de feiten niet zouden te catalogeren vallen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, dat de subsidiaire bescherming zeker moet toegekend worden;
Indien de Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verzoekers persoonlijke situatie (m.n. de door hen ingeroepen feiten) niet kan weerhouden worden als grond voor toepassing van de Conventie, dan is ze toch zeker te weerhouden m.b.t. de het subsidiair beschermingsstatuut;

Het CGVS meent dat er geen sprake kan zijn van toepassing van art. 48/4 §2, c), waarbij de situatie van willekeurig geweld in het land van origine een grond kan zijn voor subsidiaire bescherming;
Verzoeker dringt op dit punt niet aan: het is zeker juist dat het blinde geweld exponentieel zal zijn afgenomen in Afghanistan, nu per augustus 2021 de Taliban de macht weer voor zich alleen heeft;
Voor verzoeker persoonlijk is deze machtswissel echter een drama te meer, nu het geen twijfel lijdt dat de Taliban hem in handen zal krijgen bij terugkeer, en zich op hem zal wreken;
Dit aspect is onderbelicht gebleven in de analyse van het CGVS;
Genoegzaam is mogen blijken dat acties zoals ondernomen tegen verzoeker, indien zij niet als "vervolgung" kunnen worden beschouwd, in ieder geval daden zijn zoals beoogd in art. 48/4 VW;
Immers, niet alleen art. 48/4, §2 c) kan spelen (blind geweld in de regio), maar ook art. 48/4, §2 b): de persoonlijke situatie, die te vergelijken valt met onmenselijke behandeling / vernedering;
Verzoekers integriteit, zowel fysiek als geestelijk, kan onmogelijk gewaarborgd worden in een land als Afghanistan, indien verzoeker terugkeert;
Het CGVS maakt er zich erg licht vanaf door te stellen dat omwille van de eerdere voorgehouden ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas er eigen geen taxatie kan gebeuren;
Het stelt tevens dat verzoeker er, gezien de leeftijdsdiscussie, al langer heeft gewoond dan hij voorhoudt, nl. 17 jaar i.p.v. 14 jaar, wat niet is bewezen en derhalve niet zomaar aangenomen kan worden; evenwel scheelt zulks een slok op een borrel in de appreciatie van verzoekers situatie;
Verzoeker heeft ook aangegeven dat de verantwoordelijkheden van het gezin op hem terecht kwamen, nu zijn vader ziek is, was hem des te kwetsbaarder maakt;
Verzoeker zal zeer zeker voorwerp worden van vernedering, foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer, gelet dat de ingeroepen feiten zeker het nodige waarheidsgehalte hebben;
Het middel is evenzeer ernstig;"

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 29 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten bijkomende genoemd:

- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft

kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding enerzijds van de werkzaamheden van zijn paternale oom als leidinggevende van de maleks van zijn dorp en zijn samenwerking met Noorwegen in het kader van een solidariteitsproject, en anderzijds de werkzaamheden van zijn paternale neven voor het Amerikaanse leger. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er worden geen identiteitsdocumenten van verzoeker voorgelegd, waarbij (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt voor de reden hiervoor; (ii) verzoeker geen éénduidige verklaringen aflegde over zijn naam en leeftijd; (iii) verzoeker er wel in slaagt verschillende documenten van zijn vader en paternale ooms neer te leggen, hoewel het slechts kopieën betreffen waarover verzoeker weinig kennis heeft; (iv) er geen documenten voorliggen die de familieband tussen verzoeker en zijn vader en paternale neven aantonen;

(b) er is sprake van vele tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen verzoekers verklaringen, die ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan de vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoekers beweerde paternale oom en neven, waarbij (i) rekening houdend met de beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat de potentiële situatie van verzoekers beweerde oom en neven plausibel is, doch dat het loutere feit familielid te zijn van voormalige medewerkers van de overheid onvoldoende is om een beschermingsnood aan te tonen; (ii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt over het vertrek van zijn familie naar de luchthaven van Kabul; (iii) het onaannemelijk is dat enkel verzoeker zou worden geviséerd, waarbij kan worden aangenomen dat al verzoekers familieleden een doelwit zouden vormen; (iv) de houding van de taliban niet overeenstemt met de beweerde vrees, waarbij de taliban slechts één keer naar verzoekers huis kwam toen hij niet aanwezig was en verwacht kan worden dat de taliban het huis van verzoeker en zijn familieleden grondiger zouden doorzoeken; (v) verzoeker maakte initieel geen gewag van incidenten na zijn vertrek, waarna hij bij het CGVS plots stelt dat de taliban elke dag langskomt, niettegenstaande hij ook verklaarde dat zijn familie hem hier niets over zegt, en er bovendien wisselende verklaringen zijn over de precieze incidenten; (vi) verzoekers familie verblijft tot op heden in zijn geboortedorp en stellen het goed.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft zijn identiteit, benadrukt verzoeker dat hij zijn taskara verloor onderweg, waarbij zijn verklaring dat deze werd achtergelaten in Afghanistan aldus moet worden geïnterpreteerd dat hij deze nog voor het oversteken van de grens kwijt was. Dit kan echter niet overtuigen. Verzoeker stelde bij de registratie van zijn verzoek immers dat hij zijn taskara in Afghanistan heeft achtergelaten, waarna hij de vragenlijst bij DVZ en zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde dat hij deze onderweg is kwijt geraakt. Huidig verweer in het verzoekschrift wijkt bovendien af van de eerdere verantwoording die verzoeker voor de vastgestelde tegenstrijdigheid bood. Wanneer de *protection officer* verzoeker immers

confronteerde met voormelde vaststelling, stelde verzoeker dat hij nooit heeft gezegd dat hij zijn taskara in Afghanistan heeft achtergelaten. Bovendien gaat verzoeker ook geenszins in op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ook geen pogingen heeft ondernomen om alsnog enige identiteitsdocumenten te bekomen, niettegenstaande dat hij nog contact onderhoudt met zijn familie. Wat betreft de naam die hij opgaf in Roemenië, slaagt verzoeker er evenmin in om hieromtrent verheldering te brengen. Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat de *protection officer* hem niet heeft geconfronteerd met deze vaststelling, doch onderneemt zelf in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om deze vaststelling uit te klaren of hiervoor een verantwoording te bieden. De commissaris-generaal stelde verder terecht dat: *“Jij slaagt er daarbovenop wél in verschillende documenten neer te leggen van jouw vader en paternale neven. Er dient hierbij evenwel opgemerkt te worden dat het louter kopieën betreffen waar jij slechts beperkte kennis over hebt (NPO, p.14-17). Jij kan verder op geen enkele manier staven dat dit werkelijk jouw familieleden zijn door het uitblijven van jouw identiteitsdocumenten of andere documenten waaruit jullie familieband kan blijken. Jij legt immers slechts één foto neer waarop jij als kind met twee paternale neven te zien bent (NPO, p.17). Uit deze foto kan niet afgeleid worden dat het om jou gaat, noch dat het jouw paternale neven betreffen. Een foto is dan ook geen sluitend bewijs om een familieband aan te tonen. Het ontbreken van jouw identiteitsdocumenten, jouw gebrekkige verklaringen over jouw identiteit(sdocumenten) en het ontbreken van documenten die jouw band met jouw paternale neven aantonen houden initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas, daar je de Belgische asieldiensten geen duidelijk zicht geeft op wie jij bent, noch op je familiebanden”*. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier anders over doen oordelen. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker er al niet in is geslaagd om aan te tonen dat hij daadwerkelijk familie is van personen die voor de Amerikanen hebben gewerkt en die hebben samengewerkt voor buitenlandse organisaties.

5.1.6. Door verder te benadrukken dat de commissaris-generaal de werkzaamheden van zijn (beweerde) paternale oom en neven niet betwist, toont verzoeker geen beschermingsnood aan. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling dat: *“Wat jouw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”* Dit vindt steun in de beschikbare landeninformatie, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en waarop de Raad vermag acht te slaan. Hoewel familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten of buitenlandse troepen of organisaties vervolging kunnen riskeren, is er geen sprake van een systematische vervolging van deze familieleden (zie o.a.. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p.56-65 en 73 ev.; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55 en 58-59). Verzoeker brengt geen landeninformatie in, die deze beoordeling doorprikt. Aldus stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker een *in concreto* vervolgingsvrees dient aan te tonen, waartoe hij evenwel in gebreke is gebleven. Ook door te wijzen op de aard van de werkzaamheden van zijn paternale neven, brengt hij de beoordeling niet aan het wankelen. Zoals hierna zal blijken, maakt verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk en toont verzoeker bovenal ook niet aan dat de rest van zijn familie, die thans nog in hun geboortedorp verblijven, enige noemenswaardige problemen zouden ondervinden met de taliban. Deze vaststellingen ondergraven de bewering dat de invulling van de voormalige werkzaamheden van zijn paternale neven ertoe leiden dat verzoekers familie een dermate belangrijk doelwit voor de taliban zouden uitmaken.

5.1.7. De commissaris-generaal oordeelde terecht: **“Primo** *leg jij weinig aannemelijke verklaringen af over het vertrek van jouw familie naar de luchthaven van Kabul. Zo vertrokken jullie met heel jullie familie (jouw gezin en alle gezinnen van jouw paternale neven én een chauffeur) met minibusjes naar Kabul wanneer de macht werd overgenomen door de taliban (NPO, p.22). Dat jullie er net na de machtsovername in slaagden met enkele minibusjes tot in Kabul te geraken en daarbij probleemloos meerdere controleposten van de taliban wisten te passeren is al opmerkelijk. Temeer gezien je beweert dat jullie zelfs geen plan hadden. Met de simpele leugen dat jullie naar een begrafenis gingen geraakten jullie tot aan de luchthaven, een leugen waar jullie nota bene verder niet over hadden nagedacht in het geval de taliban zouden doorvragen (NPO, p.22, p.23). Dat de taliban zich op zulke makkelijke manier laten misleiden doet dan ook de wenkbrauwen fronsen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen, doch dat hij geen element aanbrengt dat een nieuw licht werpt op de zaak of dat de gedane beoordeling aan het wankelen kan brengen. Verzoeker volhardt dat zij de luchthaven konden bereiken, wegens een smoes van een begrafenis, doch de Raad

treedt de commissaris-generaal bij dat het onaannemelijk is dat de familie probleemloos verschillende checkpoint van de taliban kon passeren. In het bijzonder in de nasleep van de machtsovername, kan worden verwacht dat de taliban niet zonder meer genoeg zou nemen met dergelijk excuus en dat zij uit pieteit geen meer grondige controle zouden uitvoeren. Ook de chaos op de wegen is geen afdoende verklaring. Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoeker en zijn familie ook geen meer uitgebreid plan zouden hebben uitgewerkt, voor het geval de taliban verder door zou vragen naar de begrafenis.

5.1.8. Tevens stelde commissaris-generaal terecht: **Secundo** dient er, zelfs indien het CGVS bovenstaande bewering toch zou volgen, alsnog gesteld te worden dat hieruit geen specifieke vrees voor jou voort zou vloeien. Als jij immers de logica volgt dat jij een target vormt voor de taliban omdat jij jouw neven naar Kabul bracht en ze bij jullie in huis woonden, zouden immers al jouw familieleden hierdoor een doelwit vormen voor de taliban, hetgeen geenszins blijkt uit jouw verklaringen (NPO, p.19, 20). Dat jij als enige van jouw gezin gezocht wordt door de taliban doet verder afbreuk aan jouw geloofwaardigheid. Dat jouw vader ziek is, is geen afdoende verklaring waarom hij geen problemen ondervindt door de taliban. De taliban lieten het immers niet na hem al eens te slagen (NPO, p.24). Daarbij is zijn ziekte niet meer dan een blote bewering waarbij jij niet kan concretiseren wat hij precies heeft. Meer zelfs, je slaagt er niet eens in symptomen of de ziekte simpelweg te beschrijven. Verder dan 'hij is ziek' kom jij niet, hetgeen verder jouw geloofwaardigheid verder ondermijnt (NPO, p.8)."

Tertio merkt het CGVS op dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet blijkt uit de houding van de taliban. De taliban kwamen immers slechts één keer voor jouw vertrek naar jouw huis, op een moment waarop jij toevallig niet thuis was. Jij was immers enkele uren na de machtsovername verveeld omdat alle kinderen vertrokken waren waardoor jij op dat moment bij jouw zus was in Charkalak. Opvallend overigens, gezien jij sinds de vermissing van jouw oom eigenlijk niet naar buiten mocht (NPO, p.4, 24). Hierdoor heb jij slechts gebrekkige informatie over dit bezoek over de eerste keer dat de taliban jou trachtte te zoeken (NPO, p.25). Dat jij geen verdere informatie hebt ingewonnen bij jouw familie is opnieuw bevreemdend. Indien de taliban het werkelijk op jou gemunt hadden, zouden ze het niet nalaten jouw huis en die van jouw familieleden grondig te doorzoeken, quod non. Jij verbleef immers probleemloos bij jouw zus op amper zes minuten fietsen.

Jouw vrees blijkt evenmin uit incidenten die zich hebben voorgedaan **sinds jouw vertrek** uit Afghanistan. Zo repte jij met geen woord over incidenten sinds jouw vertrek op de fiche die je bij de DVZ als minderjarige invulde, noch op de vragenlijst van het CGVS die je eveneens bij de DVZ liet invullen (zie Fiche MENA; Vragenlijst CGVS). Op het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert jij daarnaast dat jouw familie jou daar geen enkele informatie geeft (NPO, p.27). Dat jij zonder informatie hierover te ontvangen dan ook beweert dat de taliban elke dag sinds jouw vertrek zouden langskomen raakt dan ook kant noch wal (NPO, p.27). Zeker gezien jouw verdere verklaringen hieromtrent alle richtingen uitgaan. Zo zouden vijf, zes of zeven maanden eerder de taliban een auto en kalasnikov opgeëist hebben van jouw familie (NPO, p.27), later beweert je dat ze die spullen in beslag namen toen ze voor het laatst naar jouw huis kwamen (NPO, p.27), echter beweert je nadien weer dat ze elke dag zouden langskomen (NPO, p.28). Dat jouw familie jou überhaupt geen informatie zou geven over jouw eigen vervolgingsproblemen in Afghanistan is weinig aannemelijk. Dat jij lukraak beweert dat de taliban elke dag zouden komen zoeken om jouw relaas aan te dikken is dan ook niet ernstig te nemen.

Wat er ook van zij, jouw familie verblijft tot op heden in Qalatak en ze stellen het daar goed (NPO, p.12). Deze vaststellingen ondergraven finaal jouw vrees ten aanzien van de taliban in Afghanistan."

Door louter te volharden dat zijn vader ernstig ziek en bedlegerig is, brengt hij de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Verzoekers verklaringen omtrent de ziekte van zijn vader zijn uiterst summier, waarbij hij niet verder kwam dan stellen dat zijn vader ziek is, dat hij voor zijn vertrek al ziek was, maar nu heel veel stress en altijd droevig en erger geworden is, evenals dat hij heel veel is bijgekomen (zie NPO, p. 8). Bovendien stelde de commissaris-generaal terecht vast dat deze ziekte de taliban er niet van hebben weerhouden om verzoekers vader in het verleden te hebben geslagen, zodat ook niet kan worden ingezien waarom deze beweerdte ziekte hen ervan zouden weerhouden om verdere vergeldingsacties tegen hem te ondernemen. Indien verzoekers familie daadwerkelijk een dermate doelwit van de taliban was omwille van de werkzaamheden van de inwonende paternale familieleden, dat verzoeker hierdoor zijn herkomstland diende te verlaten, kan wel degelijk worden verwacht dat de taliban zich tevens zouden richten ten aanzien van de in Afghanistan overblijvende familieleden, *quod non in casu*. Dat verzoekers familie tot op heden verder in hun geboortedorp kunnen verblijven en dat zij het hierbij goed stellen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsvrees. Het betoog ter terechtzitting dat verzoekers broer thans is moeten vluchten, waarbij hij zich ergens tussen Iran en Turkije bevindt, betreft niet meer dan een louter bloot betoog. Bovendien kan verzoeker niet verduidelijken waarom zijn broer nog meer dan twee jaar in Afghanistan is kunnen blijven en waarom hij slechts recent is moeten vluchten. Er kan worden aangenomen dat, indien de taliban verzoekers familie zouden viseren, zij reeds eerder acties zouden hebben ondernomen ten aanzien van verzoekers broer.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij de informatie omtrent het lot van zijn oom, het bezoek van de taliban op het moment dat hij zich nog in Afghanistan bevond, evenals omtrent de verdere incidenten sinds zijn vertrek, niet uit de eerste hand heeft, kan dit de gedane vaststellingen niet aan het wankelen brengen. Er kan worden verwacht dat verzoeker de inspanningen doet om de nodige en correcte informatie op te vragen bij zijn familie, waarmee hij nog contact onderhoudt. Door verzoekers vragen te ontwijken en hem niet op de hoogte te stellen van de situatie in Afghanistan, zouden zijn ouders het verloop van zijn verzoek om internationale bescherming enkel maar bemoeilijken. Er kan worden verwacht dat verzoeker zijn familie hierop attent zou maken en hen zou wijzen op het belang van zo'n volledig mogelijke informatie en de impact hiervan voor het verdere verloop van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelde ook terecht dat verzoekers verklaring dat zijn familie hem geen enkele informatie geeft, ook moeilijk te rijmen valt met de latere verklaring dat de taliban, sinds zijn vertrek, elke dag langskomt. De Raad benadrukt dan ook nogmaals volgende motivering: *“Dat jij zonder informatie hierover te ontvangen dan ook beweert dat de taliban elke dag sinds jouw vertrek zouden langskomen raakt dan ook kant noch wal (NPO, p.27). Zeker gezien jouw verdere verklaringen hieromtrent alle richtingen uitgaan. Zo zouden vijf, zes of zeven maanden eerder de taliban een auto en kalasnikov opgeëist hebben van jouw familie (NPO, p.27), later beweer je dat ze die spullen in beslag namen toen ze voor het laatst naar jouw huis kwamen (NPO, p.27), echter beweer je nadien weer dat ze elke dag zouden langskomen (NPO, p.28)”*.

5.1.9. Verzoeker wijst nog op zijn jonge leeftijd, ter verschoning van de vaststellingen in de bestreden beslissing. In deze wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen en dat deze voogd, evenals verzoekers advocaat, aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud. Beiden kregen de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of opmerkingen te formuleren. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd zo uitdrukkelijk aan de voogd en de advocaat gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen. Zij gaven weliswaar de context van zijn leeftijd, cultuur en taal aan, doch deze context laat niet toe vast te stellen dat er van verzoeker in het kader van dit onderhoud geen volwaardige verklaringen kon worden verwacht. De aanwezige advocaat gaf ook aan dat wilde pijlen naar de mindset van verzoeker, omringd door professionals en dat hij in alle rust de notities zou bekijken en zou zien of er nog meer los kon worden gekregen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat er weliswaar opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt, doch dat het slechts betrekking heeft op drie kleine aanpassingen, omtrent verklaringen die hij niet of anders zou hebben gezegd. Er werd nergens een fundamenteel voorbehoud gemaakt of aangegeven dat de notities van het persoonlijk onderhoud blijk geeft van onredelijke verwachtingen. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt ook de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor en bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker voldoende oog had voor zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de protection officer ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Hij bleek ook in staat om uitgebreid en gedetailleerd op deze vragen te antwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals hij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 29). Verzoeker was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud ook reeds zestien jaar, zodat hij ook geen *infans* meer was. Bovendien wijst de Raad er ook nogmaals op dat verzoeker nog contact onderhoudt met zijn familie, zodat hij hen tijdens hun contacten om meer informatie had kunnen vragen. Hij heeft dit evenwel niet gedaan, zelfs in het kader van huidig beroep. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in om, met zijn louter summiere verwijzing naar zijn jonge leeftijd, de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.10. Wat betreft de neergelegde stukken, verwijst de Raad naar de gestelde dienaangaande in de bestreden beslissing. Deze beoordeling, die door de Raad wordt bijgetreden, wordt door verzoeker volstrekt onbesproken gelaten.

5.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en

het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De Raad beschouwt de motieven in de bestreden beslissing aangaande de twijfels omtrent verzoekers ware leeftijd als overtuigend, zodat een onderzoek van de door verzoeker hiertegen geuite kritiek zich niet opdringt. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan reeds onder de negatieve aandacht stond van de taliban.

5.1.13. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.14. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker hiertoe volstrekt in gebreke blijft. Verzoeker schetst geen enkel concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij OKAN onderwijs heeft gevolgd, waarvan hij bij het CGVS een attest van inschrijving heeft neergelegd, en heeft gewerkt, waarvan geen stuk wordt bijgebracht. Een meer concrete uitdieping of context van deze elementen wordt echter niet verschaft. Dit summiere betoog mist elke verdere persoonlijke invulling. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemte voor verzoeker in te vullen of zelf te gissen naar deze elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die deze beoordeling doorprijkt.

5.1.15. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in augustus 2021 en het indienen van zijn beschermingsverzoek in december 2021 minderjarig was. Rekening houdend met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd door de Dienst Voogdij, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 13 januari 2022 een leeftijd van ongeveer achttien jaar had, met een standaarddeviatie van 2,1 jaar. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat verzoeker op deze datum evengoed 15,9 jaar oud was. Deze leeftijdsbepaling in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker ongeveer 15,4 jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad is er zich van bewust dat

verzoeker, gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij aankomst in België, een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* elke concrete invulling van verzoekers activiteiten en de impact hiervan bij een terugkeer, ontbreekt. De Raad moet opnieuw vaststellen dat het niet aan hem toekomt om deze leemte voor verzoeker op te vullen en dat hij niet kan gissen naar de invulling van verzoekers leven in België en de consequenties hiervan op zijn persoon. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker enkel en alleen hierdoor dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name onder meer zijn ouders, met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 12).

5.1.16. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.17. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.19. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.20. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het

Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. In de mate dat verzoeker aanhaalt dat hij, vanwege de ziekte van zijn vader, thans zal terugkeren als gezinshoofd, betreft dit een louter ongestaafde bewering. Bovendien zet hij niet *in concreto* uiteen waarom deze omstandigheid zou maken dat hij persoonlijk een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurige geweld.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES